

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Σήμερα θὰ συναντήσωμεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τὲς δύο ΤΟΥ ἐκφράσεις, μέσα εἰς τὴν παχυλὴν ὕλην, τὸσον μέσα εἰς τὸν Μακρόκοσμον καὶ γιὰ μᾶς εἶναι ὁ ὕλικός κτανήτης ὅσον καὶ μέσα εἰς τὸ ὕλικόν σῶμα ἑνὸς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων.

Ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ὁ ἑαυτός μας, εἶναι ἡ Θεία Μονάς καὶ ἡ Θεία Μονάς ὅπως καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἶναι πλήρης εἰς τὴν Αὐτάρκειάν της, προεκτείνεται καὶ ὅπως τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἔχει τὴν πολλαπλότητα.

Μὴν νομίζετε ὅτι ὁ ἐσώτατος ἑαυτός σας ὡς Θεία Μονάς προεκτείνεται μόνον μέσῳ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου. Ὡς Θεία Μονάς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ μπορεῖ νὰ ἀκτινοβολήσῃ καὶ νὰ προεκταθῇ μέσα εἰς τὸν κόσμον τῶν Ἰδεῶν μέσα σὲ ὅποιανδήποτε ἐπιθυμεῖ Ἰδέαν. Ὁ ἑαυτός Θεία Μονάς εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς μονάς τῆς πολλαπλότητος ΤΟΥ.

Δὲν ὑπῆρξεν ποτέ ἐποχὴ οὔτε καὶ θὰ ὑπάρξῃ ἐποχὴ ποῦ ὁ ἐσώτατος ἑαυτός σας Θεία Μονάς δὲν ἔχει ἔκφρασιν, εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐκφράσεως, εἰς ὅλους τοὺς κόσμους τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, μυριάδες προεκτάσεις. Τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶναι προεκτάσεις τοῦ ἰδίου ἐσώτατου ἑαυτοῦ σας Θείας Μονάδος, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἀναγνωρίσετε. Ἀμέσως γεννᾶται μὴ ἀγάπη πρὸς αὐτοὺς. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι τρόποι ἀναγνωρίσεως.

Ὅμως, προεκτάσεις ὁ ἐσώτατος ἑαυτός σας Θεία Μονάς ἔχει καὶ δι' ἄλλων Ἰδεῶν, Ἀρχαγγελικῶν. Μὲ ὅλους τοὺς συνανθρώπους σας ποῦ εἶναι προεκτάσεις τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ Θείας Μονάδος ὡς Ψυχὰὶ Αὐτοεπιγνώσεις ἔχετε ἀδελφικὰς σχέσεις. Ὁμως σὰς λέγω ὅτι ὑπάρχουν καὶ Ἀρχαγγελικὰς ὄντοτητες, ἀδελφοί σας, προεκτάσεις τοῦ ἐσώτατου ἑαυτοῦ σας Θείας Μονάδος. Ἐκεῖ ποῦ εὐρίσκονται ἐκεῖνοι ὄχι κλέον ὡς Ψυχὰὶ Αὐτοεπιγνώσεις ἀλλὰ ὡς συστήματα συνηδείσεων σὰς γνωρίζουν. Γνωρίζουν τὸν ἑαυτόν σας Ψυχὴν Αὐτοεπιγνώσιν σὰν μέρος τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ συμπράττουν μὲ τὸ ἍΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ εἰς τὸ νὰ κτίσουν τὸν ὕλικόν Ναόν, τὸ ὕλικόν σας σῶμα μέσα στὸ ὁποῖον κατοικεῖτε.

Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι καὶ Δυνάμεις καὶ Ἀρχαὶ ἐργάζονται μὲ τὸ ἍΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ διὰ νὰ κτίσουν τὸ ὕλικόν σας σῶμα μέσα στὸ ὁποῖον προεκτείνεσθε ὡς Ψυχὰὶ Αὐτοεπιγνώσεις καὶ γνωρίζουν αὐτὸ τὸ σῶμα, τὸ σῶμα σας, σὰν δικό τους σῶμα. Ἀναγνωρίζουν τὸν ἑαυτόν σας προσωπικότητα Αὐτοεπιγνώσιν σὰν ἀνώτερο ἑαυτό τους.

Ἀνώτερον εἰς τί; Ἡ μήπως ἐκεῖνοι διάνοιαν πληρεστέραν δὲν διαθέτουν ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως εἰς τὸ παρὸν στάδιον τῆς ἐκφράσεώς του μέσα στὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς;

Ἀσφαλῶς διαθέτουν, πολὺ ἀνωτέραν διάνοιαν. Ἀλλὰ, ὅπως ἕνας συγγενής, φύλαξ ἑνὸς πρίγκηπος νηπίου, τὸ βλέπει σὰν τὸν μέλλοντα κύριόν του διότι βλέπει ὅτι ἐξουσίαν μεγαλύτεραν ἔχει εἰς τὸ νὰ ἐνωθῇ συντομώτερα καὶ νὰ πάρῃ τὴν ὄντοποίησιν μέσα στὸν ἐσώτατον ἑαυτό Θεϊαν Μονάδα, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ποῦ εἶναι σύστημα συνειδήσεως καὶ ὄχι αὐτοεπιγνώσεις, θεωροῦν τὸν ἀνθρώπο προσωπικότητα αὐτοεπιγνώσιν, ἔστω καὶ εἰς τὴν ἀφροσύνην του, ἐννοῶ τὸν κοινὸν ἄνθρωπον, τὸν συνήθη ἄνθρωπον μὲ τὲς ἀτέλειές του μὲ τὲς δυνάμεις του, σὰν τὸ μέλος τοῦ ἑαυτοῦ των τὸ ὁποῖον σφάλλει καὶ ἀντιλαμβάνονται ὅτι τὰ σφάλματα αὐτοῦ εὐθύνουν καὶ αὐτοὺς ἐντενὶ μέτρῳ.

Ὅταν ὁμοίως ἡ προσωπικότης αὐτοεπιγνώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀναπτύσσεται ἐναγκαλιζέται τὸν ἐσώτερον ἑαυτόν τὴν Μόνιμην προσωπικότητα αὐτοεπιγνώσιν γιὰ νὰ εἰσέλθῃ μέσα εἰς τὸν ἐσώτερον ἑαυτόν Ψυχὴν αὐτοεπιγνώσιν, ὁ Πολὺ Ἠγαθημένος λέγει, Χαρὰ γίνεται ἐν τοῖς οὐρανοῖς δι' ἕνα ἐπιστρέφοντα". Θὰ διερωτώσθε, Χαρὰ γίνεται ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, διατί; τῶρα γνωρίζετε τὸν λόγον,

δίδει στην πραγματικότητα και εκείνοι είναι προεκτάσεις του ίδιου έσωτάτου εαυ-
τοῦ σας Μονίμου Θείας Μονάδος, όμως, είναι συνειδήσεις ζωής, και όχι Ζωή αὐτοεπι-
γνωσίας.

Φυσικά στο μέλλον θα εξηγήσωμεν τήν πολύ μεγάλην διαφοράν μεταξύ συ-
νειδήσεως και ὑπέρ συνειδήσεως Ζωῆς, ὡς, και τῆς Αὐτοεπιγνώσεως ὡς και ὑπερσυ-
νειδήτου αὐτοεπιγνώσεως. Προσέξτε τήν φράσιν. Ὑπερσυνειδήτου Αὐτοεπιγνώσεως.
Ἡ Αὐτοεπίγνωσις, ἀνάγκη ἔχει τήν συνειδήσιν. Ὡστε ἡ Αὐτοεπίγνωσις περικλείει
και τήν συνειδήσιν. Ἡ Αὐτοεπίγνωσις ὅμως εἶναι κάτι τελειότερον ἀπό τήν συνηθῆ
συνειδήσιν, τουλάχιστον εἰς τήν ἔκφρασιν πού ὀνομάζομεν ἄνθρωπον.

Φυσικά μέσα στά σύμπαντα τό ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ εἶναι ἡ Ὑπερσυνειδήσις ἡ
Κοσμική συνειδήσις εἰς τήν Αὐτάρκειαν, Τελειότητα, Παντοδυναμία πρῶτον, Πανσο-
φίαν και Παναγαθότητα.

Ὅμως, ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ τί εἶναι ὅμως τώρα;

ΕΙΝΑΙ, ἡ Ἀπόλυτος ὑπερτάτη Συνειδήσις και Αὐτοεπίγνωσις, δι' αὐτό
εἶναι και ΛΟΓΟΣ, Ἐκφρασις.

Τώρα θα ἴδωμεν τήν διαφοράν μεταξύ, ΛΟΓΟΥ ΘΕΟΥ και ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΘΕΟΥ.

Και οἱ δύο καταστάσεις εἶναι ἔκφράσεις πλήρης τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ μέ-
σα στά Σύμπαντα, ὡστόσο, ἡ μία ἀπρόσωπος, ἡ ἄλλη, ἡ διαθέτουσα τήν Ἀπόλυτον
Αὐτοεπίγνωσιν.

Ἡ Ἀγιοπνευματική Συνειδήσις Ἀπόλυτος περικλείει ὅλα τά συστήματα
τά Ἀρχαγγελικά, Βούλησιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. ΕΙΝΑΙ ἡ Θεία Παντοδυναμία.

Ὁ ΛΟΓΟΣ, και αὐτά, ἀλλά, και ἡ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΙΣ.

Διά τοῦ ΛΟΓΟΥ ὄντοποιεῖται ὁ Ἄνθρωπος Ψυχῆ Αὐτοεπίγνωσις.

Ὡς ὑλικόν σῶμα, Ψυχικό και Νοητικό σῶμα εἴμεθα Ἀγιοπνευματικοί και
τό ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ μέ πλήρη Πανσοφίαν ἐπιβλέπει, συντηρεῖ, κτίζει τά σώματα μέσα
στά ὅποια κατοικεῖ ὁ κατώτατος εαυτός μας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ὡς και ὁ
εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις και ἐκφράζει τόν εαυτό ὁ ἐσώτερος
εαυτός Ψυχῆ Αὐτοεπίγνωσις.

Ὡστόσο, ἡμεῖς πλέον ὡς Αὐτοεπίγνωσις εἴμεθα Λογοῖκοί. Προσέξτε,
ὡς Αὐτοεπιγνώσεις εἴμεθα Λογοῖκοί.

Μήπως, ὅπως τό ὑλικόν σῶμα, Ψυχικόν και Νοητικόν κάποτε θα διαλυθοῦν
μέσα στό ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και δέν εἶναι ὁ εαυτός μας ἀλλά κάτι δικό μας, τό ἔνδυμά
μας, ἔτσι θα γίνη και μέ τόν εαυτόν μας Αὐτοεπίγνωσιν; Θα διαλυθοῦμεν μέσα εἰς
τόν ΛΟΓΟΝ;

Τότε, αὐτό θα ὀνομάζετο ἐκμηδένισις και ὄχι ὄντοποίησις τελειωσις,
προσέξτε εἰς τό σημεῖον αὐτό.

Τό ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ὡς σύστημα δημιουργικό, πληρεστάτη ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟ-
ΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ μέσα εἰς τήν δημιουργίαν, μάς δίδει σώματα δικά του νά γίνουν δι-
κά μας.

Ὁ ΛΟΓΟΣ, σάν Ὑπέρ εἶς, Ἀνέσπερο εἶς, τό εἶς πού φωτίζει, πάντα
ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον, δίδει εἰς τήν προέκτασιν Ψυχῆν Αὐτοεπίγνωσιν,
προσέξτε, - στήν Ψυχῆ Αὐτοεπίγνωσιν, ἡ ὅποια εἶναι προέκτασις τοῦ ἐσωτάτου
εαυτοῦ Θείας Μονάδος, - τήν μορφήν ἐκείνην τοῦ Νοῦ πού θα κτίση ἡ Αὐτοεπίγνωσις
αὐτή και θα τήν ὀνομάση Λογική, Ὁρθολογισμός, Σκέψιν, θα γνωρίση τό εἶδωλό του
σάν εαυτό του. Ναί, γνωρίζει τήν προέκτασιν της ἡ Ψυχῆ Αὐτοεπίγνωσις ὡς και Μό-
νιμη προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις σάν εαυτό, μέσα στήν σκέψιν, τόν ὀρθολογισμόν,
τήν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν.

Όστε, ή προσωπικότης αυτοεπίγνωσις έκαστου ανθρώπου καί αί προσωπικό-
τητες αυτοεπίγνώσεις τής Ψυχής αυτοεπίγνώσεως είναι Λογοϊκόν έργον. Είναι τό μέ-
ρος εκείνου του έαυτου, του έσωτέρου, που μέσον δοκιμασιών, ταλαιπωριών, έμπει-
ριών, θά βαδίση προς τήν τελείωσιν. Καί εΐς τήν Μόνιμη προσωπικότητα αυτοεπίγνω-
σιν θά δώση εκείνα τά θεΐα δώρα τής όντοποίησεως διά νά εισέλθη μέσα στον έσω-
τερον έαυτό ψυχήν Αύτοεπίγνωσιν σαν μία ξεχωριστή πλέον όντότης, αλλά καί ένα
μέ τον έσωτάτον έαυτό θεΐαν Μονάδα.

Κάποτε ό Θεοθεΐς έαυτός μας, τό φθαρτόν που θά ένδουθΐ τήν άφθαρσίαν καί
τό θνητόν που θά ένδουθΐ τήν άθανασίαν, αισθανόμενο ένα μέ τον έσωτάτο έαυτό θεΐαν
Μονάδα θά λέγη: "Εγώ καί ό ΠΑΤΗΡ έν έσμέν", ώστόσο, δέν θά λέγη, έγώ εΐμαι ό
ΠΑΤΗΡ, καί έτσι θά λέγουν καί θά αισθάνονται όλαι αΐ προεκτάσεις του έσωτάτου
έαυτου μας θεΐας Μονάδος μετά τήν όντοποίησιν τήν τελείωσιν. Παρ'όλον που ό έσω-
τάτος έαυτός θεΐα Μονάς, ό έσωτάτος έαυτός μας θεΐα Μονάς έχει μυριάδες μυριάδων
μέσα στον Χρόνον καί τον Χώρον προεκτάσεις, παρ'όλον που έχετε άδελφές Ψυχές,
Ψυχές Αύτοεπίγνώσεις, ώστόσο, εΐς έκαστος θά όντοποιηθΐ, θά εισέλθη εΐς τήν πολ-
λαπλότητα του έσωτάτου έαυτου θεΐας Μονάδος έαυτου του καί θά αισθάνεται ένα μέ
τον έσωτάτον έαυτό θεΐαν Μονάδα. Καί, μέσον του έαυτου θεΐας Μονάδος θά αισθάνε-
ται ένα μέ τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, Κύριος των συμπάντων, ώστόσο, δέν θά χάση τον
έαυτόν ούτε καί τήν δύναμιν ή Βούλησιν ή καί έπιθυμίαν άκόμα νά μετροφυλληση
τό βιβλίον τής προεκτάσεώς του, των ζωών του ανά πᾶσαν στιγμήν έπιθυμεί, νά γνω-
ρση σέ μίαν στιγμήν καί μόνον, ύπερσυνειδήτως, όσα προσφέρει μία όλόκληρη έν-
σάρκωσις σέ άρκετά έτη ζωής.

Όταν όντοποιηθΐ ό άνθρωπος τότε θά άντιληφθΐ τήν θεΐαν Παναγάπην του
ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. Αλλά, τότε θά αισθανθΐ καί κάτι άλλο, ότι, ό όντοποιηθείς πλέον
έαυτός του, δέν είναι ό ΛΟΓΟΣ, ό ΛΟΓΟΣ είναι ό μεγαλύτερος Αδελφός του, ό ΛΟ-
ΓΟΣ είναι ή πληρεστάτη έκφρασις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ που περικλείει μέσα τές μυ-
ριάδες μυριάδων θεΐων Μονάδων, ένω αυτός είναι προέκτασις μιᾶς των μυριάδων
θεΐων Μονάδων. Ίσως νά είναι αυτό που κάμνει τον άνθρωπον. νά μὴν έχη τήν Κυ-
ριότητα, ένω ό ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ εΐς τήν Παναγαθότητά ΤΟΥ καί τό ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ στην
Παντοδυναμίαν ΤΟΥ έχουν τήν Κυριότητα, Κυριότητα ύπό τήν έννοιαν που έχομεν ήδη
έξηγήσει. Κυριότητα, Απολυτότητα, δέν ύπάρχει ανάλογος λέξις.

Όστε, εισερχόμενος ό έσωτερος έαυτός μας Ψυχή Αύτοεπίγνωσις, τελειωθει-
σης τής Μόνιμου προσωπικότης Αύτοεπίγνώσεως καί άφομοιωθείσης μέ αυτόν κομι-
ζει πᾶσαν γνώσιν τής παχυλῆς ύλης, Ψυχικῆς, Νοητικῆς Νοητῆς, έχει κάθε έμπει-
ρίαν καί τήν θεΐαν Βούλησιν καί δύναμιν νά είναι κτήμα της καί ή έμπειρία καί
αΐ γνώσεις.

Όμως, τότε ένδιαφέρεται ό έσωτερος έαυτός Ψυχή Αύτοεπίγνωσις μετά τήν
όντοποίησιν εΐς τά τοποχρονικά, πολύ κοινά πράγματα;

Ένδιαφέρεται ένας πρύτανις Πανεπιστημίου εΐς τό νά γονατίση πάνω στο
χώμα όπως γονατίζουν τά μικρά παιδιά καί νά παίξη μέ βόλους;

Αν δΐ ή άλλα παιδιά καί αυτό θά τον εύχαριστούσε νά παίξη μαζί τους ;
τοτός τον έμποδίζει;

Κανείς, αν τό θέλη. Όμως, θά βλέπωμεν συχνά έπιστήμονας νά συμπερι-
φέρνηνται μέ αυτόν τον τρόπον; Αν θέλη μπορεί νά τό κάμη, αν αισθάνεται ότι τό
θέλει μπορεί νά τό κάμη. Καί ό τελειωθείς έαυτός Ψυχή Αύτοεπίγνωσις καί μετά
τήν όντοποίησιν του, αν θέλη μπορεί νά ύλοποιηθΐ καί εΐς έναν άπλόν άνθρωπον
καί νά χαρή έναν γεύμα μέ τον ίδιον τρόπον που ένας άνθρωπος συνηθισμένος μπο-
ρεΐ νά τό χαρή. Δέν είναι όμως ένα φαινόμενο συνηθισμένο αυτό, διότι, Άλλα
πλέον είναι τά ένδιαφέροντα των πνευμάτων που έχουν τελειωθΐ.

Ένας τελειωθείς που άσχολεΐται μέ πολύ ύψηλά πράγματα, τήν ώραν που
άσχολεΐται μέ τά ύψηλά αυτά πράγματα μπορεί νά παρακολουθήση μίαν σκηνήν άνυρώ-

πων πολύ πολύ κοινών, μπορεί να τρέξει εις βοήθειάν των και διαθέτοντας την σκέψιν του να βοηθήση αυτούς εκεί που το μυαλό τους δεν μπορεί να εργασθῆ, να τους βοηθήση. Συχνά συμβαίνει αυτό, και πολύ συχνά οντότητες που έχουν ανέλθῃ τὸ ἔχουν πράξει.

Θά διερωτᾶσθε τώρα. Ἐνας που ἔχει ανέλθῃ εἰς τοὺς Ἐπὲρ Νοητοὺς κόσμους μπορεί να ἀντιληφθῆ ἕνα γεγονός, μίαν κατάστασιν μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, κάτι που να συμβαίνει μέσα σ' ἕναν συνηθισμένον δωμάτιον, τὸ κλῆμα ἑνὸς παιδιοῦ που πονεῖ ἀπὸ ἀρρώστεια, τὴν ἀγωνίαν μιᾶς μίνας πένω ἀπὸ τὸ προσκεφάλον τοῦ παιδιοῦ τῆς; Ἡ μήπως εἶναι πολύ μακριά, εὐρισκόμενος εἰς τὸν Ἐπὲρ Νοητὸν κόσμον να ἀντιληφθῆ τὴν ἀγωνίαν ἑνὸς ἀνθρώπου μέσα σ' ἕναν συνηθισμένο δωμάτιον;

Ὅχι. Εἶναι πολύ εὐκόλον διδοῖ, ὅσον ἀνέρχεται τόσον ἀπλώθῃ, τόσον περικλείει μέσα του και τόσον πολύ γνωρίζει και ἀντιλαμβάνεται. Μπορεῖ ὁ τελειωθεὶς να περικλείσῃ μέσα του ὁλόκληρον τὸν Πλανήτην και με τὴν ὑπερσυνείδητον αὐτοεπίγνωσιν - τώρα εἶναι ἡ ὥρα να ἀντιληφθῆτε τί ἐννοοῦμεν με τὴν λέξιν ὑπὲρ συνείδητον αὐτοεπίγνωσιν - να νοιωθῆ ἕνα, ὅχι να γνωρίζῃ τί γίνεται, ἀλλὰ να νοιωθῆ ἕνα με καθένα που πονεῖ, ὑποφέρει, ἀγωνιᾷ, σκέπτεται, ἀλλάσσεται κλπ.

Αὐτὸ ὀνομάζεται συντονισμὸς ἢ ἐναισθησία. Ἐχομεν μεταχειρισθῆ στὸ παρελθὸν αὐτές τές λέξεις, ἀλλὰ ὡστόσοον τώρα εἶναι ἡ πρώτη φορὰ που πρέπει να ἀντιληφθῆτε τὴν ἔννοιαν που δίδουν αὐτές οἱ λέξεις. Στὸ μέλλον θά ὀητε ὅτι, ἡ ἔννοια αὐτῆ διευρύνεται σὲ πολύ μεγαλύτερον βαθμὸν, πέραν τοποχρονικῶν ὁρίων. Ὅστε, τελείως και ἴσοδος εἰς τοὺς Νοητοὺς κόσμους, ὅχι σημαίνει ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὰ γήινα, ἀλλὰ ὅλα περικλείονται μέσα στὴν αὐτοεπίγνωσιν τοῦ τελειωθέντος.

Εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνσάρκωσις τότε; Ἀσφαλῆστατα, ἀλλὰ, ἀφοῦ μπορεί να εργασθῆ με ἄλλον τρόπον μιὰ και ὅλα εἶναι μέσα του, με τὸν ἴδιον τρόπον που τώρα ἐργάζεται ὁ ἑαυτὸς του θεὸς Μονάς, γνωρίζει πλέον περισσότερα. Γιατὶ να προσηλωθῆ σ' ἕναν σημεῖον και να γίνῃ τοποχρονικὴ ἔκφρασις ἔστω και Πανσοφίας, ἀφοῦ μπορεί ἀόρατως και με τὴν Παντοδυναμίαν να εργασθῆ διὰ τοὺς συνανθρώπους. Συνανθρώπους μὴ φαντασθῆτε ὅτι ὁ τελειωθεὶς ἔπαυσε να εἶναι ἄνθρωπος, ἀπαξ και ἔχει διέλθῃ διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, και ὁ Πολὺ Ἠγαπημένος ὄνδμασε τὸν ἑαυτὸν ΤΟΥ Χίτον τοῦ Ἀνθρώπου, ἐτίμησε τὴν Ἰδέα Ἀνθρώπου.

Ἐχω περιγράψει καταστάσεις τοῦ μέλλοντος, τελειότητος. Τώρα, διὰ να φθάσωμεν ὡς ἐκεῖ, ποῖον εἶναι τὸ μέσον που θά μεταχειρισθοῦμεν; Ὁρθολογισμὸς; Δηλαδή ἡ χρῆσις τοῦ Νοῦ ὡς Ἐπὲρ Οὐσίας, ὡς Οὐσίας Νοητικῆς, Οὐσίας τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ κόσμου, τοῦ κόσμου τῶν Νοητικῶν μορφῶν, εἰδώλων, στοιχειακῶν τῆς Ψυχικῆς Οὐσίας ὕλης; Εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος; Εἶναι ἀπαραίτητον γιὰ μᾶς να χρησιμοποιήσωμεν μιὰ και ἔχομεν ανέλθῃ, τὸν Νοῦν, διὰ να ἐκφράσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας;

Ἀπαραίτητον; Ὅχι. Ἐπιθυμητόν; πολλές φορές ναί. Διότι μαζὺ με τὴν Πανσοφίαν και Παναγαθότητα χρησιμοποιῶντας τὸν Νοῦν παίρνει ὁ τελειωθεὶς κάποιαν τοποχρονικὴν εὐχαρίστησιν. Ναι τὴν εἴπωμεν τελειότεραν προσήλωσιν πρὸς ἕνα σημεῖον που συχνά εὐχαριστεῖ τοὺς τελειωθέντας; Ὅμως, θά πρέπη να τελειωθῆ ἕνας σὲ πολύ μέγαν βαθμὸν γιὰ να προσηλωθῆ σ' αὐτὸν τὸ σημεῖον χωρὶς να γεννηθῆ μέσα του ἐπιθυμία τῆς ἐπανεσαρκώσεως.

Και θά μοῦ πῆτε. Καὶ ἀφοῦ ἂν γεννηθῆ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐπανεσαρκώσεως θά φέρῃ μαζὺ του τὴν Πανσοφίαν, δύναμιν μεγάλην, τελειότητα ἀρκετὴν που μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων θά εἶναι ἕνας ὡς θά λέγαμε τέλειος, γιατί να μὴ τὸ πράξῃ;

Ἄν μέσα στὸ θεῖον Σχέδιον εἶναι και αὐτὸ, θά γεννηθῆ μέσα του ἡ ἀνάγκη να προσηλωθῆ στὸ σημεῖον αὐτὸ που θά τὸν ἐνσαρκώσῃ και θά κατέλθῃ σὰν ἕνας Διδάσκαλος, και αὐτὸς ἴσως να εἶναι ὁ τρόπος που κατέρχονται να γεννηθοῦν διὰ να ὑπηρετήσουν οἱ Διδάσκαλοι, ἀρκετοὶ σήμερον.

Ὅμως, θά πρέπη πρῶτον να φθάσῃ μέχρι τῆς τελειότητος ἀφοῦ πλέον τόσον ἡ ὕλη τὴν ὅλοαν θά πρέπη πλήρως να δαμάσῃ ὅσον και ἡ Ψυχικὴ ὕλη οὐσία

τὴν ὁποῖαν θὰ πρέπη πρωτίστως νὰ γνωρίσῃ, νὰ ἡρεμήσῃ, νὰ κυβερνήσῃ καὶ ἡ Οὐσία Νοῦς εἰς τὸν κατώτερον Νοητικὸν κόσμον, ἕνας κυκεῶνας στοιχειακῶν, νὰ δαμασθῇ. Τότε μόνον μπορεῖ νὰ ἀνέλθῃ χωρὶς ἐμπόδια.

Καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι τὸ δικὸ σας τῶρα τῶν ἐρευνητῶν τῆς ἀληθείας. Κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς ὕλης, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν γοητείαν τῆς ὕλης, ὄχι ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ὕλην, προσέξετε τὴν διαφορὰν, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν γοητείαν τῆς ὕλης, ὄχι ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ὕλην, προσέξετε τὴν διαφορὰν, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν γοητείαν τῆς ὕλης καὶ ὀρθὴ χρησιμοποίησις τῆς ὕλης.

Ἡ ζωὴ ἀκόμη καὶ στὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον εἶναι ἀρκετὰ εὐχάριστη ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ὕλην ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὴν κυβερνήσῃ καὶ νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ δι' εὐχαρίστησιν καὶ τῆς ἀνάγκης του. Ἀγαλλασίς εἶναι ὅμως εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἔχει δαμάσει ἐπιθυμίας καὶ πάθη καὶ τὰ ἔχει μετατρέψει σὲ ἀρχές, δυνάμεις, διὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουσιν εἰς τὴν ἀνοδὸν του.

Ὁ Κύριος δὲ τῆς σκέψεως, τοῦ ὀρθολογισμοῦ εἶναι Ἰπέρ ἄνθρωπος.

Εὐχομαί πρόδοον.

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".